

Kamere u Zavičajnom muzeju u Jagodini snimile su beliasto paperje koje je lelujalo, pretvaralo se u senku, a potom nestajalo, prenosi "Kurir".

Od kada je u Zavičajnom muzeju u Jagodini pred kraj prošle godine postavljen video-nadzor, višedecenijske priče o duhovima koji obitavaju u ovoj ustanovi kulture ponovo su postale aktuelne.

Ovaj put ne bez razloga! Zbog neprestanih kvarova na opremi za video nadzor, zaposleni u muzeju su pozvali montere da otklone kvar, kojima se, kada su pogledali snimke koje su kamere zabeležile noći, sledila krv u ilama!

"Pitali smo se kako je moguće da se samo u ovoj ustanovi dešavaju "kvarovi", jer smo kamere instalirali u mnogim poslovnim i stambenim prostorima i ništa slično se nije dešavalo..."

Prosto, nismo mogli da shvatimo zbog čega su se kamere uključivale noću i šta su snimale.

Najpre smo pomislili da problem izaziva pad napona. Otkrili smo da je to problem kod jedne kamere. Međutim, ostale tri nisu bile povezane s njom. Onda smo odgledali snimke. Krv nam se sledila u ilama! Kamere su snimile neko beliasto paperje koje je lelujalo, sjedinjavalo se, pretvaralo u neku senku, a potom nestajalo", izjavio je preplašeni radnik firme za video-nadzor.

On još kaže da ne zna kako da objasni šta izazove kamere da same počinu da snimaju, jer senzori reaguju samo na toplotnu energiju koju emituju čovek ili životinja. Takođe, nije mu jasno kako kamera, koja nije pokretljiva, može da se pomera gore-dole, što su utvrdili na snimku.

"Kamere su potpuno fiksirane i jedino bi čovek mogao da ih, upotrebivši silu, pomera. Međutim, sve četiri galerije u kojima je instaliran video-nadzor su pod katancem, što znači da niko nije mogao da učini. Sem toga, kamere bi to zabeležile"

Milica Stanojević, direktor Zavičajnog muzeja u Jagodini, nije htela da daje bilo kakvu izjavu za novine, dok su neki zaposleni pristali samo na nezvanične izjave.

"Dešavalo se da u gluvo doba začujemo korake iz pravca depoa, u kome se, pored arhivske građe, nalaze i kosti ljudi iz različitih istorijskih doba. Čuli bismo i kako se teška metalna vrata otvaraju uz stravičnu škripu, a potom bi se zalupila. Vetar to ne bi mogao da učini", tvrde radnici.

Jedan od saradnika muzeja smatra da svaka takva ustanova ima određenu vrstu energije, nataloženju na eksponatima od neolita do savremenog doba, jer muzej u svom posedu ima mnoge predmete korišćene u kultovima, zatim urne, ljudske kosti...

On kaže da se pored koraka i lupnjave vratima dešavalo da osećate dašak vetra na obrazima.

Među zaposlenima ima pak i onih koji su smatrali da nije reči o kakvoj neobičnoj pojavi, niti o energiji. Oni veruju da senzori, jednostavno, reaguju na grinje i prašinu. Ali, oni koji veruju u postojanje "lutajućih duša", veruju da kosti ubijenih moraju da počinjavaju u miru i da se kamere kvare jer napaćeni, čiji duhovi obitavaju u ovim prostorima, ne žele da ih iko uznemirava.

(MONDO)